

Arrest

nr. 227 320 van 10 oktober 2019
in de zaak RvV X VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 18 februari 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 januari 2019 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 juli 2019.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Onderzoek van het beroep

1.1. Verzoekers voeren in het eerste en enige middel van hun verzoekschrift aan: *“Schending van de materiële motiveringsplicht – Art. 62 Vw. en art 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen – getoetst aan art. 22 bis Grondwet waarbij een aantal belangrijke kinderrechten (vanuit het IVRK) werden verankerd in de Nationale Wet. – onzorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing – schending redelijkheidsbeginsel”*.

1.2. Overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen bij beschikking van 3 juli 2019 de grond meegedeeld waarop de kamer-voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In deze beschikking werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard ten aanzien van verzoekers.

Het enig middel lijkt, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

De aanvraag werd onontvankelijk verklaard omdat de door verzoekers aangehaalde elementen niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheden die hen toelaten de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen in België in plaats van via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in het enig middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het enig middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

Verzoekers uiten kritiek op het onderdeel van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in illegaal verblijf, dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun precair verblijf verder te zetten ondanks de weigeringsbeslissingen en het schoolbezoek van hun kinderen bewust lieten plaatsvinden in deze precare situatie. De Raad merkt op dat dit onderdeel van de motivering een overtollig motief betreft, ingeleid door het woord “bovendien” en kritiek hierop geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt immers m.b.t. de argumenten dat verzoekers zich op de lopende schoolcarrière van hun kinderen beroepen, dat die nu niet meer onderbroken zou mogen worden, dat hun kinderen al jaren schoollopen in België en dat zij goede schoolresultaten zouden behalen, in hoofdorde als volgt gemotiveerd: “Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.” Verzoekers uiten kritiek op het onderdeel van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat het niet bewezen is dat de kinderen zich niet zouden kunnen aansluiten in een Armeense school, de Armeense taal niet zouden kunnen aanleren en zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Verzoekers achten deze overwegingen “louter speculatief en niet ter zake dienend” daar dit niet “hic en nunc” zou kunnen beoordeeld worden. De Raad merkt op dat verzoekers de bestreden beslissing van de verwerende partij wat dit betreft selectief citeren. Zo valt er in de bestreden beslissing nog te lezen dat verzoekers niet aannemelijk maken dat hun kinderen geen enkele band met Armenië hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op school. De verwerende partij haalt aan dat beide kinderen in Armenië geboren zijn en er hun eerste levensjaren doorbrachten. Er wordt aangestipt dat de kinderen ook via hun ouders een band met Armenië hebben en dat verzoekers de Armeense nationaliteit hebben en in Armenië geboren zijn. De verwerende partij concludeert dat er dan ook mag van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Voorts wordt er nog door de verwerende partij aangestipt dat verzoekers het niet aannemelijk maken dat een terugkeer naar Armenië met een opname in hun ruimer familiaal netwerk van maternale en paternale grootouders evenals minstens één tante en oom een traumatische ervaring zou zijn voor hun kinderen. Verzoekers brengen geen concrete elementen aan die deze overwegingen onderuit kunnen halen. Verzoekers kunnen bezwaarlijk afbreuk doen aan de motieven in de bestreden beslissing dat het niet bewezen is dat hun kinderen zich niet zouden

kunnen aansluiten in een Armeense school; de Armeense taal niet zouden kunnen aanleren en zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een school in deze taal, door louter te poneren dat het gaat om "louter speculatief en niet ter zake dienende overwegingen". Daarbij merkt de Raad nog op dat het de aanvrager is die bewijzen van het bestaan van buitengewone omstandigheden moet aanvoeren. De bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet rust op de vreemdeling die de aanvraag indient.

Verzoekers werpen op dat de duur van de nodige afwezigheid onzeker blijft en het bovendien niet geweten is of deze zich zal beperken tot de duur van een schoolvakantie, zodat zij verplicht zullen zijn om de kinderen in België achter te laten, teneinde hun schoolloopbaan niet te schaden. De Raad merkt op dat artikel 9 van de Vreemdelingenwet geen behandelingstermijn voorziet. Het kan niet vereist worden dat er in de onontvankelijkheidsbeslissing aangeduid wordt hoe lang de behandeling van een aanvraag overeenkomstig artikel 9 van de Vreemdelingenwet in het land van herkomst gaat duren. Verder tonen verzoekers niet aan dat hun kinderen geen (tijdelijke) scholing in Armenië zouden kunnen verkrijgen of dat de scholing gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur zou behoeven die niet in Armenië zou te vinden zijn. Met hun betoog dat de bestreden beslissing onredelijk is omdat het leed dat de kinderen erdoor aangedaan kan worden niet in verhouding staat tot het voordeel dat de staat kan hebben bij de strikte toepassing van de Vreemdelingenwet, tonen verzoekers niet aan dat de verwerende partij de ruime discretionaire bevoegdheid die ze heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft aangewend.

Er wordt opgemerkt dat in deze stand van het geding geenszins kan vooruit worden gelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag die ingediend wordt in het land van oorsprong en op de beoordeling door verweerder ten gronde of het door verzoekers ingeroepen gezins- of familieleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt. Verzoeker kan de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM dient er te worden gesteld dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt en er niet toe strekt verzoekers' privé- of gezinsleven te verhinderen of te bemoeilijken. Voorts gaan verzoekers er met hun kritiek dat "het hier over een kerngezin [gaat], bestaande uit ouders en 2 schoolgaande nog jonge kinderen (geboren in 2006 en 2008)" aan voorbij dat de bestreden beslissing geldt ten aanzien van het hele kerngezin. Verder wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoekers niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden met België dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen daar zij niet aantonen dat zij nog andere familieleden hebben in België. Verzoekers brengen hiertegen niets in. Voorts wordt gesteld dat verzoekers met betrekking tot hun sociale leven slechts zeven getuigenverklaringen voorleggen en dat hieruit niet blijkt dat er sprake is van diepgaande interpersoonlijke banden waarvan de verbreking een onherstelbaar nadeel zou betekenen. Verzoekers brengen hiertegen niets in en tonen niet aan dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Er dient dan ook te worden opgemerkt dat de ingeroepen elementen inzake het privéleven niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden vormen dat - gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 - op grond daarvan uit het recht op respect voor hun privéleven de positieve verplichting voortvloeit hen hier te lande verblijf toe te staan. Een schending van artikel 8 van het EVRM lijkt niet aangetoond.

Voor wat betreft de aangehaalde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, zijn de artikelen 3, 6, 12 en 28 wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet toepasbaar zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen bij beslissingen aangaande aanvragen om verblijfsmachtiging om humanitaire redenen die gepaard gaan met een grote discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij. Aan de betrokken bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van de artikelen 3, 6, 12 en 28 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

De schending van artikel 22 bis van de Grondwet kan evenmin dienstig worden ingeroepen. Immers oordeelde de Raad van State als volgt: “Naar luid van artikel 22bis, vierde lid, van de Grondwet is het belang van het kind de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. Dergelijke algemene bepaling volstaat op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere uitwerking of precisering ervan nodig is. Dit blijkt reeds hieruit dat naar luid van het vijfde lid van hetzelfde artikel de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen. Tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, is in de Kamer benadrukt dat deze nieuwe rechten geen directe werking maar een eerder symbolisch karakter zouden hebben. (Parl. St., Kamer, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32) Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen. (Parl. St., Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5)” (RvS 3 januari 2013, nr. 9316 (c)). De Raad wijst er nog op dat er alleszins rekening werd gehouden met de elementen die de kinderen aanbelangen.

Deze onderdelen van het middel lijken derhalve onontvankelijk.”

1.3. Verzoekers richten op 18 juli 2019 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoeken te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken verzoekers kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoekers ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 19 september 2019 staat het volgende vermeld: “De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partijen bekritisieren het motief van de bestreden beslissing dat het te wijten is aan de ouders dat de belangen van hun kinderen werden geschaad. Zij stellen dat het voor de kinderen niet uitmaakt wat de oorzaak is van de schade die zij in hun schoolloopbaan ondervinden: eenmaal de verwerende partij vaststelt dat de belangen van de kinderen zijn geschaad, dient zij zich in de plaats te stellen van deze kinderen en hun belangen te behartigen en mag zij zeker niet nog meer schade aanrichten, zoals door de thans bestreden beslissing. Waar de voorzitter opmerkt dat het motief van de bestreden beslissing dat de verzoekende partijen bekritisieren in de beschikking werd aangemerkt als een overtollig motief, repliceren de verzoekende partijen dat het niet valt te ontkennen dat het voor de kinderen een zeer ingrijpende gebeurtenis zou zijn indien zij zouden worden verplicht om van school te veranderen. De verwerende partij onderschrijft de gronden van de beschikking en verwijst naar haar nota.”

1.5. De Raad kan alleen maar opnieuw vaststellen dat verzoekers ter terechtzitting kritiek uiten op een overtollig motief in de bestreden beslissing. Met hun betoog dat het een zeer ingrijpende gebeurtenis zou zijn indien de kinderen zouden worden verplicht om van school te veranderen en dat dit schade zou teweegbrengen aan hun schoolloopbaan, merkt de Raad op dat zij hiermee de beschikking niet aan het wankelen kunnen brengen waar ze uitgebreid ingaat op de kritiek van verzoekers op de motieven van de bestreden beslissing die handelen over het schoollopen van de kinderen. Verzoekers laten blijken dat zij dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid vinden maar met hun eigen visie op hun zaak slagen ze er niet in de beschikking op dit punt te weerleggen. De Raad kan verder enkel opmerken dat verzoekers de verdere inhoud van de beschikking voor het overige niet betwisten, laat staan weerleggen.

1.6. Gelet op voorgaande brengen verzoekers geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking werd gesteld.

Het eerste en enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

2. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA